

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

روز تولد کریم اهل بیت ع الگوی عبادت و بندگی و اخلاق نیکو را خدمت عاشقان آن حضرت ع تبریک می گوئیم.

(درس پانزدهم: نمونه‌هایی از الگوهای بندگی)

« مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَىٰ » (طه/۲)

(خداوند: ای پیامبر!) ما قرآن را بر تو نازل نکردیم تا به زحمت و مشقت بیفتی.

پیامبر اکرم (ص) به خاطر عشق و سوز و تعهد در انجام وظیفه و در عبادات، بی‌تاب می‌شد.

۱- مقایسه عبادت‌ها و غفلت‌ها

آیا عبادت ما بیشتر است، یا غفلت و گناه ما؟ در قرآن بارها آمده: «فَأَيُّ تَذَهُبُونَ؟» «تکویر/۲۶» به کجا می‌روید؟ کجا نماز و عبادت ما می‌تواند جبران‌کننده لحظات غفلت و نافرمانی و کوتاهی‌ها و سهل‌انگاری‌ها و بی‌اعتنایی‌های ما باشد؟

امام سجاد (ع) در دعایی می‌گوید: خدایا! من با این همه غفلت از واجبات و تعدی از مرزها و حریم شکستن‌ها، چگونه به وسیله نافلة‌ها و مستحبات، به سوی تو راه یابم؟ (صحیفه سجادیه)

۲- مقایسه عبادت‌ها و نیازها

عبادت‌ها، توشه راه آخرت ماست. راهی دراز و دشوار در پیش داریم. آیا این عبادت‌ها، کفاف آن همه راه و برآوردن آن همه نیاز ما را می‌کند؟

مگر ناله علی (ع) بلند نیست که: آه... از کمی توشه و دوری راه «آه مِنْ قِلَّةِ الزَّادِ...» ما، بیش از دنیا، در عقبه‌های بعدی، در قبر، برزخ، محشر و آخرت، به خدا و انعام او نیازمندیم. آیا این عبادت‌ها، تأمین‌کننده آن نیازها می‌باشد؟

ابودرداء، می‌گوید: در مسجد پیامبر، درباره اعمال اهل بدر و رضوان گفتگو بود. من گفتم: عبادت و ورع علی (ع) السلام از همه بیشتر است. وقتی این سخن بر آنان گران آمد، این خاطره را که خود، شاهد آن بودم نقل کردم:

شیعی علی (ع) را دیدم که در نخلستان پنهان شد. او را تعقیب کردم ولی از نظرم ناپدید گشت. فکر کردم به خانه رفت. ولی صدای ناله او را می شنیدم که می گفت: خدایا! آه از آن گناهی که من فراموشش کرده ام ولی تو به حسابم نوشته ای. و در این حال بیهوش شد.

۳- عابدتر از حضرت فاطمه (س) کسی در دنیا نبود. آنقدر به عبادت می ایستاد تا قدم هایش ورم می کرد.

۴- امام باقر (ع): وارد شدم، پدرم را دیدم که پایش ورم کرده، رنگش متغیّر، چشمانش سرخ، پیشانی اش نشان سجده دارد، به گریه افتادم. وقتی متوجّه من شد، فرمود: فلان نوشته را بیاور! در آن نوشته، از عبادت های علی (ع) کمی برایم خواند و کنار گذاشت و فرمود: چه کسی می تواند همچون علی (ع) عبادت کند؟ «بحارالانوار، ج ۴۶، ص ۷۵»

۵- امام کاظم (ع) در زندان، گاهی از صبح تا ظهر را به يك سجده می گذراند، و چنان سینه به زمین می چسباند، که گویی پارچه ای بر زمین افتاده است. «بحارالانوار، ج ۴۳، ص ۶۱»

وقتی بزرگان معصوم ما (ع) چنین اند و همواره به قصور خویش در عبادت اعتراف دارند و زیانشان به «ما عبدناك حق عبادتك» ای خدا! کسی حق معرفت تو را بجا نیاورده. گویاست، دیگر چه جای غرور و خودپسندی، نسبت به آنچه بنام «عبادت» انجام می دهیم، چون «تفاوت از زمین تا آسمان است» پس نباید به عبادت های خود مغرور شویم.